Sobirania versus processisme

written by Josep Lluís de Villasante | 3 de juny de 2016

"Estic cada cop més preocupat i més cansat". Aquesta és una frase que sento sovint al meu voltant i, de fet, a mi em passa una mica el mateix. **Cansats del processisme però preocupats per una desobediència de resistència que no és alternativa**. Potser es tracta d'això: d'anar-nos cansant i d'anar-nos preocupant.

Uns, anar fent i donant voltes als mateixos conceptes de queixa i de superioritat moral alhora. Es parla sempre d'un *què hem fer*, però no s'entra massa en el *com fer-ho*: "paciència, és molt complicat, hi estem treballant…"

D'altres, es posen nerviosos i furguen en les contradiccions dels primers. Aparentment volen accelerar per la via dels fets i no consideren, potser prou, el ritme i el tipus d'accions que solen acompanyar a les grans majories.

Segons el meu criteri, tant els que diuen: "jo vull volar i podria volar ben alt si tingués ales (però no en tinc)", com els que promouen que "provem de volar tirant-nos per un penya-segat i volarem", erren. Tal i com jo ho veig, la qüestió és un altre: si vull volar i no tinc ales, com aconsegueixo tenir-ne? Hi ha altres opcions per poder volar sense tenir ales?

Així doncs, **el *com* i el *de quina manera* cada cop són més essencials** (encara que poden ser diversos, així com també el *quan*, segons i com tot plegat acabi esdevenint). En el nostre cas, preparar les condicions suficients -pel que sembla- va primer que les necessàries: comptar amb una majoria clara de partidaris de la independència, obtenir reconeixement internacional i assegurar la governabilitat al nou estat. Preparar-se i buscar l'oportunitat és obligat (suposo que s'està aprofitant el temps que disposa l'actual govern…, només

queden escassos 14 mesos per complir amb el mandat de les urnes…)

Ara bé, tothom sap que la condició necessària ***sine qua non***, és realitzar un referèndum d'autodeterminació (en algun moment?). **Cada cop va quedant més clar que, si no es pot convocar d'acord amb l'estat, s'haurà d'intentar fer de forma unilateral i amb totes les garanties democràtiques: convocar-lo solemnement des del Parlament de Catalunya amb l'actual majoria de diputats.**

L'actual composició del Parlament precisament el que determina és que hi una majoria clara per convocar un referèndum d'autodeterminació, fins i tot podria ampliar-se, i **en canvi no existeix una majoria prou sòlida per sostenir altres vies (el complex i indeterminat full de ruta inicial no prou compartit?)**.

Convocar el referèndum per a la independència de Catalunya, en sí és un acte d'exercici de la sobirania de primer ordre, per tant, això, no és, ni deixa de ser un acte desobediència a l'estat espanyol. **Es un acte d'emancipació: la sobirania s'exerceix, no es demana**. Sí, és un desafiament real, però tan de cara a Espanya com de cara al propi país.

Per convocar el Referèndum només cal la voluntat política de la majoria dels diputats al Parlament. Organitzar-lo i fer-lo potser és més complicat, segons i com reaccioni l'estat. Caldrà aviat trobar el moment oportú. Espanya haurà de calibrar molt bé si entra en una negociació o l'impedeix per la força (armada, policial i judicial?). Potser demostrar d'un cop que anem de debò també els farà acaronar actituds més flexibles i responsables encara que només sigui per eludir els efectes col·laterals que una acció repressiva tindria sobre el propi estat espanyol.

Sense referèndum d'autodeterminació no hi haurà ni democràcia real a Espanya ni independència a Catalunya. Per la via

pacífica, i en el context democràtic europeu, un referèndum cada cop més gent reconeix que més d'hora que tard s'acabarà fent. Però **cal assegurar que el referèndum sigui d'autodeterminació**. Per fer-lo, primer cal convocar-lo fefaentment des del Parlament de Catalunya, i que la majoria dels nostres representants exerceixin la sobirania nacional. Els ciutadans que vulguin que Catalunya segueixi dins d'Espanya, democràticament sempre podran fer campanya i votar pel no.

Amb un referèndum guanyat, encara quedaran dos reptes: obtenir reconeixement internacional i assegurar la governabilitat (estructures d'estat). El govern es de suposar que està concentrant els seus esforços avançant ràpidament en els plans respectius…

Els que volem una Catalunya independent, tampoc hem de tenir por a la democràcia i sabrem acceptar qualsevol resultat. Guanyant o perdent, la sobirania s'haurà exercit i -en qualsevol cas- el reconeixement de Catalunya com a subjecte polític quedarà palès.

En el pitjor dels casos, seria també el millor precedent per a qualsevol procés d'alliberament posterior, encara que pugui allargar-se uns anys més…, tot i que personalment no crec que això passi: si els ciutadans poden anar lliurement a votar, no crec que desaprofitin l'ocasió (ha costat massa!). També els partidaris del no hauran de fer ofertes mínimament atractives per tal de desbloquejar la penosa situació actual de Catalunya dins d'Espanya.

És molt possible que després de les eleccions espanyoles del juny se'ns presenti alguna gran oportunitat. No l'hauríem de desaprofitar. Esperem que els nostres parlamentaris si posin d'una vegada, es clar, i el govern obeeixi diligentment el seu mandat. **Intel·ligència i coratge**, si us plau.